

Com les coses van canviant

Ahir ens trobàvem, per exemple, que només podíem donar un plàtan per família a l'hora de dinar

Exterior de la terminal e2 | Isaac Besora.

El camp de la terminal e1 és, dit pels mateixos voluntaris grecs que el coordinen, un reflex fidel del problema més greu que té Grècia, la desorganització. No és estrany que et passis un dia fent una feina i desfent-la l'endemà, simplement perquè les persones que se n'encarreguen, i també els seus criteris, són diferents. No és només culpa seva, al port hi ha un gran volum de voluntaris que canvien de forma habitual així que, tret dels propis grecs, la majoria de gent sempre és nova.

A diferència de la e1, la e2 disposa d'un espai interior on també s'allotgen els refugiats. Aquest té cuina i lavabos tancats i només acullen voluntaris de llarga durada. Perquè us feu una idea, mentre en altres camps s'entén per llarga durada un període superior a les 3 setmanes o a un mes, al port, ser voluntari de llarga durada és comprometre's a ser-hi durant tres dies. Recordeu què us deia abans de l'enorme rotació de voluntaris que hi ha aquí i com són de difícils les coses per aquest motiu?

Si el camp de la e1 és desorganització, el camp de la e2 és un rellotge suís. Amb 1.000 refugiats, aquí s'hi troben diferents ONGs amb plans de llarga durada i això es nota. D'entrada, no et pots presentar allà com si res, t'has de registrar abans enviant un correu electrònic a la coordinació del camp. Un cop fet això, t'emporten a que t'apuntes a un dels grups de treball que han muntat: coordinació, responsables de la neteja, els que vetllen perquè tothom tingui un lloc i assignen un lloc als nous refugiats en funció del seu país d'origen, els que fan tasques de seguretat al camp, etc. Cada dia es realitzen dues reunions de coordinació, al matí i al vespre. En aquestes reunions, d'assistència obligada, es presenten els nous voluntaris i la coordinació del camp delega tasques a cada un dels grups de treball segons torns de 3 hores. D'aquesta manera tot funciona encara que la gent canviï.

Exterior del camp oficial d'Skaramagkas Foto: Kat Downward

La veritat, però, és que els rellotges suïssos també s'espatllen, i aquesta especialització en grups de treball de la que us parlava es porta sovint a l'extrem. Es posa especial èmfasi en no realitzar tasques que no toquen al teu grup. Si ets del grup que distribueix el menjar i es buida una caixa de taronges, enlloc de recollir-ho, s'avisava al grup de neteja perquè ho faci. Si ets de qualsevol grup i veus una discussió, enlloc d'anar-hi, has d'avisar el grup de seguretat. Funciona, sí, però pel camí es perd la relació amb els refugiats, quelcom que tants voluntaris com refugiats necessitem. A Suïssa ja tenen fama de freds, oi?

Més enllà d'aquí, la situació general al port és cada cop pitjor. Dilluns, 400 refugiats van marxar per anar a Skaramagkas, un dels camps oficials que el govern grec està muntant. Són camps amb unes condicions molt millors que les del port, així que mica en mica es van convencent d'anar-hi. Allà dormen en barracons amb lavabo i dutxa pròpia i tenen l'entrada i la sortida lliure sempre que vulguin. Que els refugiats del port marxin, però, fa que les condicions dels que es queden siguin cada cop pitjors. Aquí cada cop arriben menys donacions i ahir ens trobàvem, per exemple, que només podíem donar un plàtan per família a l'hora de dinar. La desesperació dels refugiats, amb les tensions que això comporta, i la impotència dels voluntaris és proporcional a l'avançament dels plans del govern grec. Com més ordenada sembla que té la situació, pitjor estan els que es queden fora dels camps. Si fos mal pensat creuria que és justament això el que es busca.

Amant de les noves tecnologies i la ciència, apassionat de la muntanya i enamorat, sense remei, de Berga. És aquí, en aquest petit racó del que no em vull allunyar, on intento aportar el meu granet de sorra perquè aquest món sigui millor per als que ens segueixen.

Si totes les regles tenen una excepció que les confirma, jo sóc l'excepció a allò de com més gran més de dretes. És a base dels anys que he anat agafant consciència de la porqueria de món on vivim i de la necessitat de fer alguna cosa per canviar-ho.

Ah i també sóc Enginyer Informàtic a Alter Sport, l'empresa que vam fundar, fa uns quants anys, per posar remei a l'exili barceloní al que tants joves (i no tant joves) sembla que estiguem condemnats a fer.